

gaa til Lynetten. I saa Fald kan det jo rettes til tredie Behandling, men Udvalget har ikke haat Noget imod at bevilge Halvdelen, forsaavidt der ønskes Beløb til forberedende Foranstaltninger, til hvad man senere ønsker udført ved Landbatterierne. — Under Nr. 103 foreslaar man, at Posten 6000 Rd. til Indretning af en Søminestation skal udgaa. Man har ikke dermed ment, at denne Foranstaltning skulde negtes, men man har troet, at ligesom tidligere en Søminestation er anlagt af den i nogle Aar givne Bevilling, saaledes maatte denne Søminestation ogsaa kunne anlægges af den samme Bevilling, nemlig de 60,000 Rd., hvorfor Udvalget ikke har stillet noget Forslag om at nedsætte denne Konto. At et Mindretal i Udvalget endvidere vil have ind under de 60,000 Rd. Udførelsen af et andet Diemed, kommer jeg til at nævne under § 23. Under Nr. 104 foreslaar Udvalget at bevilge 5 af de 10 elleve Kommers Baglade-Riffellkanoner, der ere forlangte. Udvalget har Intet imod, at Krigsbestyrelsen er kommen til endogaa indtrængende at begjære, at man gaar over til Baglademekanismen. Man har i denne Henseende rettet Spørgsmaal om, hvorledes det kunde forholde sig med, at man har tvøvet saa længe med at bestemme sig til at gaa over hertil, og derom har man faaet en Grenstillling, som Udvalget ikke har fundet det rigtigst eller fornødent at trykke, men som gaar ud paa, at man ikke har kunnet komme til Overbevisning om, hvilken Baglademekanisme der var den heldigste, og derfor ikke har kunnet antage Systemet før, hvorimod man nu er aldeles paa det Hæne i denne Henseende og vilde beklage det som uheldigt, dersom det blev udsat længere at indføre dette System; men som sagt, Udvalget har som saadant Intet mod Systemets Anvendelse. Jeg skal bemærke, at naar vi foreslaa at bevilge Penge til 5 Kanoner, da er det i Overensstemmelse med, hvad man i de senere Aar har bevilget i dette Diemed. Jeg tvivler jo ikke om, at den høitærede Krigsminister, saavel som hans Forgængere, holder paa de 10 Kanoner. Det finder jeg ganske naturligt fra hans Standpunkt, naar han saa blot til Gjengæld vil finde det naturligt, at vi fra vort Standpunkt nødes til af finantsielle Hensyn at holde paa de 5 Kanoner. Det kunde ogsaa være, at der var Grund til at overveie, om ikke det nye Vaaben efter Prøve kunde blive bedre, saa at det kunde være fordelagtigere nu kun at anskaffe 5 Kanoner, idet man saa til næste Aar maatte kunde faae 5 endnu bedre. Dermed tror jeg at have omtalt Endringsforslagene til dette Afsnit. Der er kun en enkelt Bemærkning, jeg finder mig forpligtet at gjøre med Hensyn til et enkelt Punkt i Betænkningen Nr. 210. Ministeren har forlangt et Beløb af 26,000 Rd. til Foranstaltninger sigtende til at fremme de sjællandske Jernbaners Gøne til at befordre Tropper og Materiel under Krigsberedskab. I denne Henseende har man faaet Afstykker tilsendte, og man formener, at Inden-

rigsministeren burde ved Koncessionens Meddelelse i sin Tid have gjort det til Betingelse, at Koncessionshaverne udførte Jernbaneanlagene paa en saadan Maade, at Krigsministerens Fordringer vare blemne tilfredsstillende, men at dette just ikke ganske eller fornemmelig hoiler paa selve Indenrigsministeren, men maa siges at hoile paa Krigsbestyrelsen, thi som bekjendt eksisterer der en Regel for, at ingen saadan Foranstaltning med Hensyn til Besdringsmidler gennemføres her i Landet, uden at Forsvarsministeriet er hørt om Sagen, og det er derfor en Forglemmelse af Krigsbestyrelsen, naad den under saadanne Forhandlinger ikke har gjort Krav paa det, som den nu kommer i Tanker om er nødvendigt. Og naar vi gaa op til den nyeste Tid og se, at man ifjor gav Koncession paa Anlaegget af Roskilde—Kallundborgbanen, uden at det fra Krigsbestyrelsens Side skal være gjort til Betingelse, hvad der her forlanges for andre Baners Vedkommende, og uden at det skal være indført i selve Koncessionen, da forekommer det mig, at Forglemmelsen fra Krigsbestyrelsens Side bliver endnu mere paafaldende. Jeg anfører nemlig det Sidste, fordi Udvalget har forhandlet med Indenrigsministeren om, at han i den Henseende vilde sørge for, at Statens Interesser varetoget, og saavidt jeg i Diebliffet erindrer den Skrivelse, som nylig er kommen til Udvalget, og som jeg kun flygtig har læst, gaar den ud paa, at Indenrigsministeren, foranlediget af Udvalgets Hensyntilting til ham, har ladet nedsætte en Kommission til at tage dette Spørgsmaal med Hensyn til den nordvestsjællandske Bane under Overveielse. Dernæst tror Udvalget, at i en Sag af denne Beskaffenhed, der dog tilbørlig ogsaa kan være i det sjællandske Jernbaneselskabs egen Interesse — jeg siger tilbørlig, thi enkelte Steder vil det utvivlsomt kunne benytte disse Undvigespør, Dretemaskiner, Indladningsapparater osv., som her er Tale om — burde Selskabet overtage selve Vedligeholdelsespligten. Det vil, haaber man, i alt Fald blive Gjenstand for nærmere Forhandling mellem de vedkommende Myndigheder.

Winther: Allerede under denne Sags første Behandling tillod jeg mig at udtale mig om mit Standpunkt med Hensyn til Forsvarsvesenets i det Hele taget. Sagen har stillet sig saaledes for mig, at det, der ifjor var vigtigt og afgjørende, var den Maade, hvorpaa vi gennem Bevillingerne til Forsvarsvesenets traadte frem i politisk Henseende. Det er en Selvfølge, at jeg ogsaa ved denne Sag har taget et stort Hensyn til Besparelse, men dette er dog ikke Hovedsagen. Det forekommer mig, at det maa være Danmark om at gjøre, at dets Stilling ikke kan misforstaaes af dem, som godt kunde tænkes ved given Leilighed at ønske at misforstaa den. Saa snart Danmark viser, at det kun ønsker at holde en saadan Hær, som man kan tænke sig, en